

Derfor er den Bemærkning, som den højtærede Minister fremsatte om, at 405 Mill. Kr. er for højt et Skattebeløb at regne med, fuldkommen overflødig. Det er akkurat, ligesom om den højtærede Minister, idet han fremsætter disse Lovforslag, vil sige, at de vedblivende vil indbringe 405 Mill. Kr. Den højtærede Minister har ikke den fjerneste Anelse om, hvad de vil indbringe, end ikke næste Aar — ja lidt ved han om næste Aar, men for de kommende Aar aldeles intet. Disse 405 Mill. Kr. vil reduceres ganske automatisk, efter som Priserne daler, og den økonomiske Tilstand i Landet forværres; og jeg vil sige til den højtærede Minister, at hvis hans eneste Formaal er at faa Tallet 405 Millioner ned, saa skal han bare fortsætte den økonomiske Politik, som han i den sidste Tid har ført til Ødelæggelse af Landets økonomiske Stilling; saa vil Skattebeløbets Tal simpelt hen gaa ned.

Og paa samme Maade er Udgifterne aldeles usikre. Vi regner med et Budget, hvor der er opstillet Lønninger, om hvilke vi ved, at de ikke vil blive udbetalt, fordi de vil blive reduceret, efter som Pristallet giver et nyt Grundlag for Lønnens Beregning. Der opføres en Række af Priser paa Materialer og alt saadant, som i 1922—23 maaske aldeles ikke vil forefindes.

Hvis man nu kunde forudsætte, at den automatiske Reduktion af Indtægter og af Udgifter fulgte hinanden aldeles nøjagtigt, saa kunde der naturligvis være en vis Fasthed i Planen. Men det er navnlig den Usikkerhed, der er med Hensyn til hele den økonomiske Tilstand i Landet, Købeevnens Stigen og Falden, for Øjeblikket stadige Falden, hele Erhvervslivets Situation, som gør det ganske umuligt at sige, om Udgifternes Dalen vil svare til Indtægternes Dalen eller ikke, og hvor Forskellen kommer til at ligge.

Med Hensyn til Budgettet for 1922—23, som altsaa er det nærmest liggende, bliver Spørgsmaalet, i hvilken Grad disse Skattelove vil komme til at indbringe det, Ministeren mener, han mangler. Vil det være for meget eller for lidt? Jeg tror efter at have set, hvad Finansministeren har sagt, at maatte sige, at hvis det økonomiske Priseniveau i 1922—23 er som nu, og hvis den økonomiske Tilstand i 1922—23 er som nu, vil det hele formodentlig holde, men de to Forudsætninger er ogsaa nødvendige.

Men om de er til Stede, kan ingen af os vide noget om. I 1922—23 har Ministeren dog noget yderligere at løbe paa, som det forekommer mig, at man ikke tilstrækkeligt har taget Hensyn til, naar man

overvejer hans Betragtninger. Han har et Beløb udover det, som han mener, Formue- og Indkomstskatten vedblivende vil bringe ham paa det almindelige nuværende Indtægtsniveau, paa 13 Millioner, fremkommet derved, at en Del af Skatteindtægterne stammer fra en Vurdering i Tider, som var gunstigere end de nuværende. Endvidere har han udtrykkelig sagt, at han ikke har diskonteret den Mindreudgift, som vil fremkomme ved den Del af Lønningernes Nedsættelse, der falder paa Dyr-tidstillæget, det er kun Konjunkturtillæget, han regner med her. Og endelig vilde den højtærede Minister vedrørende 1922—23 kunne skaffe sig større Sikkerhed, hvis han vilde gaa til den ganske simple Foranstaltning dog endelig nu at afskrive Tabet paa Statsbanernes Kulbeholdninger. Thi det er og bliver meningsløst i 1922—23 at regne med et Statsbanebudget med 80 Kr. pr. Ton Kul. Hvis den højtærede Minister vil anlægge Statsbanebudgettet med den naturlige Pris og nedskrive det, som endnu er tilbage af Tabet, bliver hele Forholdet med Hensyn til Sikkerhed i Beregningen af Statsbanernes Drift meget naturligere og meget bedre. Og han kunde gøre det udenmindste Vanskelighed, thi disse Penge i Statsbanerne findes i den Del af Kassebeholdningen, som han alligevel ikke mere kan røre ved. Der staar blot nogle Tal, der ikke mere svarer til Værdier, der er til Stede. Blot ved en lille formel Ændring vilde han budgetmæssigt kunne skaffe sig større Sikkerhed i 1922—23.

I Ministerens Opgørelse er der to Tal, som Rigsdagen, i hvert Fald Dele af Rigsdagen, er ude af Stand til at vurdere. Det er de Tal, Ministeren nævner, naar han taler om Merudgift ved Indførelse af Aldersrenteloven og Mindreudgift ved Omdannelse af Militærordningen. Han regner plus 9 Millioners Udgift paa Aldersrenten og minus 16 Millioners Udgift paa Militærordningen. Man er ganske ude af Stand til at vurdere disse Tal, og vi for vort Vedkommende kan under ingen Omstændigheder acceptere dem som Grundlag for Statens kommende Finansstyre. Jeg er ikke i Stand til at forstaa, hvorledes man vil kunne opbygge en blot nogenlunde tilfredsstillende Aldersrentelov paa en Merudgift af 9 Millioner; og jeg er ikke i Stand til at forstaa, hvorledes man kan tænke sig at opbygge en blot nogenlunde tilfredsstillende Militærordning ved kun at nedsætte Udgifterne med 16 Millioner. Den højtærede Finansminister brugte, da han nævnte dette sidste Forhold, den ejendommelige Vending, at han